Ч. 84 Второк 16 (28) цьвітня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Реформа виборча.

(Засїдане Палати послів з дня 22. с. м.)

В дальшій ґенеральній дебатї промавляв пос. Менґер. Бесїдник виступив насамперед против закидів роблених проєктови, і доказував, що ті, котрі то роблять, не знають достаточно історії реформи виборчої. Коли порівнати сей проєкт з реформами виборчими, укладаними в парляментах инших держав, то прийде ся певно до користного осуду сего проєкту. Бесїдник звернув ся відтак против пос. Шайхера, котрий домагає ся загального, рівного і безпосередного права виборчого, а тимчасом єго партия ставить собі за основну засаду, що жидам треба відобрати право політичне. Се противить ся одно другому і треба зречи ся або загального права або відбираня жидам права полїтичного.

Пос. Ґаґенгофер, відповідаючи Менґерови, доказував, що то лїберальна партия причинила ся до того, що велика посїлїсть та міста і місточка мають перевагу. Брутальна охота панованя сеї партиї установила закони, котрі довели селяньство і промисловців над беріг пропасти. Она позривала всї запори для охорони економічно слабших; повагу церкви зі взгляду на школу злегковажено, а наслїдок того такий, що велику часть народу здеморалізовано. Суспільна демократия єсть лиш дитиною лїбералізму. Загальне право вибору відкидаємо, бо не видимо в нїм справедливого роздїлу прав супротив обовязків.

Ґр. Фалькенгайн заявив, що він і єго партия держать ся засади, після котрої право вибору має виконувати ся на основі орґанізациї після фахових спілок, а коли мимо того будуть голосувати за проєктом, то длятого, що мають надію, що право виборче буде можна поправити. Приклонники загального права виборчого виходять з хибного погляду на право. То зовсїм не слушно, що воля народу, особливо же в Монархії, єсть жерелом права; жерелом права єсть Бог а з другої сторони санкціоноване Монархом законодавство. Коли загальне право голосованя, там, де оно тепер єсть, буде так дальше дїлати як доси, то наконець настане анархія. Зі взгляду на ту шкоду не повинні ми голосувати за теперішним проєктом, бо він вводить по части загальне право голосованя, а коли ми рішили ся голосувати за приступленем до специяльної дебати, то длятого, що попри то буде задержане і заступництво інтересів. Опісля полемізував ще бесїдник з Пернерсторфером.

Пос. Ваштий говорив спершу по чески, відтак по нїмецки і доказував, що реформа виборча належить до соймів. Він не має довіря до міністерства, котре вже заповіло заведенє внутрішної, чеської мови урядової, але коли нїмецке касино в Празї тому спротивило ся, то оно сказало, що не має тепер часу займати ся сею справою. Для такого правительства не повинні Чехи нїчого ухвалювати. Він буде длятого голосувати против проєкту.

Пос. Праде (з нїмецкої лївиці) доказував, що розширенє права виборчого відбере суспільним демократам средство до аґітациї. Коли-б проводирі суспільної демократиї прийшли в Австриї до власти, то певно не обходили би ся з нами лїпше, як давнїйше февдальна шляхта. Бесїдник переконаний, що кожда зміна системи виборчої, кожде розширенє основ скрiпить национальну позицию Нїмцїв і длятого єсть він за реформою виборчою.

Пос. Ґреґорец казав, що правительство буде могло повеличати ся великим успіхом; але народи не дістануть тої реформи виборчої, якої сподївати ся мають право. З тих 27 послів, які прийдуть із Стириї до слїдуючої Ради державної, припадає на 800.000 Нїмцїв 23, а на 400.000 Словінцїв 4 посли. Словінцї мають длятого оправдану причину голосувати против переходу до специяльної дебати; будуть однакож голосувати за тим, бо годять ся зовсїм на розширенє права виборчого на мілїони австрийских горожан, бо засада загального права виборчого увійде в конституцию. Однакож їх остаточне голосованє в третім читаню буде зависїти від ходу специяльної дебати.

Пос. Дїдушицкий розбирав, о скілько загальне право виборче єсть теоретично оправдане і прийшов до того висновку, що мусїв би знайти ся хиба якийсь незвичайний чоловік, котрий міг би наперед знати яких людий покликати до ради. Такого чоловіка нема. Нарід сам не може також знати. Ми дозріли тепер на стілько, що можемо більшому числу горожан признати право радити спільно з нами, але ніякий нарід в Европі не доріс до того, щоби установити повну демократию, ба нї, верховну власть менше образованих над більше образованими. Та верховна власть менше образованих над більше образованими називає ся загальним,

---

57)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Глава трийцять і осьма.

Вже о третій годинї досьвіта стало показуватись досить богато людий на дорозї коло того місця, де спочивали прокажені, они ішли як до Вифтанії і Вифтфаґи. Але з початком четвертої години показало ся на вершку Оливної гори велике множество. Коли они, а було їх може тисяч, надійшли близше, побачили прокажені і Амра з дивом, що кождий з них нїс в руцї сьвіжу пальмову галузку. Коли они так дивили ся на то небувале дивовище, звернув якийсь крик їх увагу на другу товпу, котра ішла від всходу. Тепер матїр розбудила Тирзу.

— Що то значить ся? — спитала Тирза.

— Він іде! — відповіла мати. — Отсї люди перед нами вийшли з міста та ідуть єму на стрічу; другі що їх чути, ідуть з ним. Не було би дивно, коли-б оба походи стрітили ся тут перед нами.

— А я бою ся, що він нас в такім случаю не буде чути.

Та й мати то само собі гадала.

— Чуєш, Амро, — відозвала ся она — як казав тобі Юда, розповідаючи про уздоровленє прокажених, що они взивали Назаретянина?

— Они кликали або: „Господи, змилуй ся над нами!“ або: Учителю, змилуй ся над нами!

— Більше ніяк?

— Нї, я инакше не чула.

— Ну, та й не треба більше! — подумала собі мати.

— Юда казав — увіряла Амра — що він видів, як они вертали зовсїм здорові.

Тимчасом похід від всходу підходив близше. Коли надійшли ті, що були на самім переді, звернулись очи прокажених на одного чоловіка, що їхав, як здавало ся посеред дібраної дружини. Голову мав відкриту і був цїлий біло убраний. Коли єму близше придивили ся побачили у него дуже лагідне обличе, окруженє довгим золото-брунатним, по середині роздїленим волосєм. Він не споглядав анї на право анї на лїво. Галаслива радість тих, що були коло него, була єму майже байдужа, противно, на єго лици видко було якийсь глубокий сум. Сонце сьвітило на єго від вітру повіваюче волосє так, що здавало ся, як би єго голову окружав вінець проміня. За ним ішов в неладї похід, веселячись і сьпіваючи, а кінця єму не було видко. Прокаженим і не треба було казати, що то він той чудотворний Назаретянин.

— Він вже тут, Тирзо — крикнула мати — він вже тут, ходи, моя дитинко!

Она впала на колїна недалеко від скали, донька і служниця приклякнули з боку коло неї. В сїй хвили побачили ті, що ішли з міста, ідучий проти них похід і станули, почали вимахувати своїми пальмовими галузками і кликали та співали: „Осанна, сину Давидовому! Благословен грядий во імя Господнє!“ А всї люди, що були перед ним та ішли за ним, підняли той оклик, так, що аж воздух задрожав, як коли-б то вихор повіяв. Серед того крику, мусїло кликанє бідних прокажених так згубити ся, як би цьвірінькане воробців, але була нагода предложити єму свою просьбу, а коли-б єї на використали, то щезла би для них на віки, а з нею і їх надія.

— Близше, моя дитинко! Підійдїм близше, він нас тут не почує — говорила мати.

Она підняла ся та ішла дальше, підняла свої страшні руки в гору і кликала прошибаючим голосом. Люди побачили еї, увидїли єї споганене лице і аж станули від страху. Тирза лишилась була трохи позаду, а тепер від ослабленя і страху повалила ся на землю.

— Прокажені, прокажені!

— Бийте їх камінєм!

— Бог би їх покарав, убийте їх!

Такі і тим подібні крики понеслись разом з осанною тої части товпи, що була подальше і не могла видїти причини заколоту в поході; але декотрі, що стояли близше, знали о що розходить ся; они жили досить довго в товаристві Назаретянина, щоби могли пізнати єго боже милосердиє. Они споглядали за ним, коли він тепер під'їхав до женщин і станув перед ними; а ті дивили ся єму в єго спокійне, лагідне, надземною красою сияюче обличе, з ко-

рівним і безпосередним правом виборчим без поправки. Наконець заявив ся бесідник з засади за посередними виборами.

На сім перервано дебату.

Перегляд політичний.

Sonn- u. Montags-Ztg. принесла вість, що др. Люеґер має бути принятий на авдиенциї у Є. Вел. Цісаря. Нинїшні телеґрами потвердили ту вість; Є. Вел. Цїсар уділяючи вчера приватних авдиенций, приймав між иншими також і дра Люеґера. Яке значінє могла мати ся авдиенция, поки що не знати.

Молодоческий комітет екзекутивний завізвав пос. Пуркгарда до зложеня мандату за его виступленє в парляментї против Буссого, а Пуркгард постановив длятого відкликати ся до виборців.

Італія лагодить ся до дальшоі війни з Абесинією. Інжинїрия войскова лагодить більші і менші мости до переходу через ріки і має їх вислати незадовго до Масави.

Справа єгипетского кредиту на похід до Судану остаточно порішена. Кабінет єгипетский відповів межинародному трибуналови, що він не має права мішати ся до кредиту. Трибунал має завтра зібрати ся на нараду, що має дальше робити.

Новинки.

Львів дня 27 цьвітня 1896.

— **Є. Ем. кардинал Сембратович** виїхав вчера вечірним поїздом до Перемишля на похорон бл. п. епископа дра Пелеша.

— **Дирекция львівского „Днїстра“** рішила делеґувати до Перемишля для участи в похоронї бл. п. епископа дра Пелеша пп.: членів дирекциї дра Стефана Федака і члена надзираючої ради дра Теоф. Кормоша, котрі зложать від „Днїстра“ вінець на домовині бл. п. епископа.

— **Помилуванє.** Засудженого в Самборі дня 29 лютого с. р. на кару смерти на шибеници селянина з під Комарна Василя Николяка за утопленє своєї жінки помилував Є. В. Цїсар, а найвисший трибунал вимірив єму кару 18 лїт тяжкої вязниці.

— **Крадіж на почтї.** В Чернівцях арештовано листоноса Кароля Онофрейчука, котрий вже довший час фальшував на почтових переказах підписи адресатів і гроші задержував собі. Сими днями зробив таке з посилкою 800 зр.

— **Намірене убийство.** В касарни міскої сторожі акцизової на Янівскій рогачцї у Львові пострілив в суботу рано стражник акцизовий Василь Лапиньский другого стражника Александра Круля. Василь Лапиньский, 20-лїтний мужчина, родом з Добромиля, був два роки при міскій акцизовій сторожи. Перед кількома днями видалено єго зі служби за ріжні провини, о котрі єго обжалував Круль перед начальником. За то рішив Лапиньский пімстити ся і купивши собі револьвер прийшов в суботу до згаданої касарнї, де застав Круля, що лежав в ліжку. Коли були самі витягнув Лапиньский револьвер і стрілив до Круля та зранив єго легко коло 8 ребра. Круль зірвав ся з ліжка і вхопив напастника за руку, заки той вспів другий раз вистрілити, почім при помочи надбігших стражників обезоружено Лапиньского та віддано єго до вязниці.

— **Напад божевільного.** В суботу в полудне на ул. Паньскій у Львові напав несподівано на капітана оборони враєвої К. божевільний Маврикий Йолес, син цеґольника і повалив єго на землю. В своїй обороні добув капітан шаблю і ударив нею напастника, відтак при помочи другого офіцира, поліциї і случайнє переїздячих гузарів удало ся божевільного, що сильно кидав ся, увязнити і відставити до поліциї. Від удару шаблею одержав Йолес легку рану в голову. Божевільного відставлено зараз пополудни до шпиталю в Кульпаркові.

— **Столїтний старець.** З Пйотркова в Польщи пишуть: Від кільканайцять лїт звертав на себе увагу мешканців Пйотркова сивенький дідусь, що сидів кождого дня при дорозї коло кладовища, чисто одїтий і ніколи не жебраючий. Помимо того жертви складано єму щедро і всї люди в містї любили єго. Був то певне вже послїдний ветеран з воен Наполеоньских, бувший підофіцир І. полку кінноти Пилип Филиповский, котрий в пятницю дня 17 с. м. помер майже без ніяких мук. Филиповский уродив ся в р. 1789, отже мав вже 107 лїт. До послїдної хвилї житя тїшив ся цїлковитим здоровлем, притомностию ума і памятию. Оповідав охотно про свої военні походи, особливо про битву під Славковом і про перехід через Березину.

— **Пригода в касарни.** З міста Палермо на Сицилїї в Італїї доносять, що в одній тамошній касарни стрілив вояк Фаджіолї раз до свого капраля і двацять разів до офіцирів, між котрими був і полковник. Нї один вистріл не попїлив. До розшалїлого вояка, що не хотів дати себе обезоружити, стрілило двох єго товаришів тяжко єго зранили.

— **Убийство.** В поїздї львівско-черновецкої зелїзницї найшов онодги слуга пакунок, з котрого витїкала кров. Коли пуделко отворено, найдено там неживу дитину. Очевидно має ся дїло з убийством і тому заряджено строге слїдство.

— **Самоубийство.** До готелю „Метрополь“ з Чернівцях приїхав онодги якийсь Йосиф Ґрінберґ з Сучави, слухатель прав. На другий день найдено єго вже конаючого. Причина самоубийства не звістна.

— **Котяча мати.** Минувшої осени спровадила ся до одного дому при ул. Сіммерінґ у Відни стара панна Б., де мала мешканє зложене з трех комнат і спальнї. Між богатою і елеґантною обставою, яку панна Б. спровадила до свого мешканя, було також 6 великих подорожних кошів, на котрі веліла она двигарям як найбільше уважати. На питанє властителя дому і сторожихи, на що їй такого великого мешканя, коли она сама одна, відповіла виминаючо, що надїє ся приїзду свого сестрінця, котрий мабуть буде у неї мешкати. Тим вдоволили ся цїкаві і панна Б. зажила від тепер тихим спокійним житєм. Однако сусїди скоро дізнали ся, що в тих шістьох великих кошах було. Ті коші дуже вигідно уладжені і вистелені

трого споглядали на них єго очи повні милосердия.

А мати стала благати:

— Учителю, учителю, ти видиш нашу нужду, ти можеш нас очистити, змилуй ся над нами, змилуй ся!

— Чи віриш, що я можу то зробити? — спитав він.

— Ти той, котрого предсказали пророки, ти месия! — відповіла она.

— Невісто — сказав він — віра твоя велика, нехай стане ся тобі так, як віриш!

Як би забув на товпу, постояв ще хвильку, а відтак поїхав дальше.

Якою-ж пільгою, якою благодатию мусїли бути вдячні пращальні слова уздоровлених божественному, а все-таки у всїх лїпших, людских чувствах так людскому серцю того, котрий з чистої любови для людий ішов на найстрашнїйшу смерть, яку лиш люди могли придумати!

— Слава Богу во вишних! Слава, тричи слава Синову, котрого він нам спослав! — Тими словами попращали єго уздоровлені.

Обі громади людий, та, що надійшла з міста, і та, що з Вифтфаґи, окружили єго знову і так серед нових окликів радости, осанни і вимахуваня пальмовими галузками щез він прокаженим з очий. Мати накривши собі голову, побігла до Тирзи, обняла єї і промовила: Донечко, радуй ся, він менї обіцяв, то дїйстно Месия, ми уратовані! Они все ще стояли на колїнах, коли товпа людий тимчасом ішла попри них і наконець щезла за горою. Коли вже й крику не було чути, почало чудо сповняти ся.

Прокажені почули насамперед в своїм серци, що їм кров відновляє ся, плила в їх жилах скорше і сильнїйше та наповняла їх тїло невисказано милим чувством уздоровленя без всякого болю. Відтак — як би на доказ відновленя — почули ся духом сильнїйші і взяла ся їх якась невисказана радість. Сила, що робила в них ту переміну, здавала ся їм як би якимсь чудесним напитком, котрий дїлав дуже скоро і щасливо — а все-таки якось инакше, бо дїланє то не було повільне, поступаюче, лиш якесь нагле совершенне.

Сьвідком того вилїченя була не лиш Амра, але ще й хтось другий. Як знаємо, ходив Бен Гур слїдом за Назаретянином по всїх єго дорогах. Пригадаймо собі відтак і розмову з минувшої ночи, то не буде то для нас несподїванкою, що він був в походї, коли той дійшов до прокажених жінок. Він був сьвідком їх просьби, видів, які они були винидїлі і сточені проказою, чув відповідь Назаретянина, а хоч вже кілька разів видів таке уздоровленє, мимо того все-таки був на то цїкавий. Він відлучив ся від походу, сїв собі недалеко жінок і поздоровляв переходячих попри него — сполучених з ним Галилейців, що під довгою своєю верхною одежею мали короткі мечі. За хвилю під'їхан до него опалений Араб з двома кіньми.

— Лишись тут — сказав Бен Гур; коли вже відійшли послїдні люди з процесиї — менї треба поступити до міста а Альдебаран нехай тут чекає на мене.

Він погладив коня по шиї і пустив ся через улицю до жінок; не треба-ж забувати, що они були для него зовсїм чужі і лиш чудесна подія їх вилїченя була для него цїкана. Ідучи глянув случайно в ту сторону як біла скала то побачив там якусь малу ростом жінку, що стояла коло неї закривши собі лице руками.

— Як Бог на небі — крикнув він нараз — то Амра! — Він побіг до неї попри матїр і сестру, непізнавши їх і станув коло служниці.

— Амро — відозвав ся він до неї — Амро, ти що ту робиш?

Она прибігла до него і плачучи з радости і страху упала перед ним на колїна.

— О велителю, велителю, твій Бог і мій Бог — який добрий!

Якесь непонятне перечуте казало єму, що присутність Амри стоїть в якійсь звязи з обома онтими жінками. Він обернув ся до них, они були встали, єму аж серце нїби перестало бити ся; станув як би стовпом та не міг і слоном відозвати ся. Невіста, котра, як то він видів, говорила з Назаретянином, стояла недалеко него зложивши руки і піднявши очи до неба. Вже сама переміна могла би була оправдати єго здивованє, але то була найменша причина єго зворушеня. Чи то не який туман? — Не було подібнїйшої до єго матери людини, так виглядала она того дня, коли Римлянин вирвав єї від него, — лиш в однім змінила ся, але то можна було собі тим пояснити, що сила, з якою чудо подїлало, увзглядила і минувші роки. А хто-ж то коло неї, як не Тирза? Повабна, красна, в повнім розцьвітї, зрілїйша — але впрочім така сама як того дня, коли разом з ним виглядала поза пристїнок. Він мав їх за померших і час загоїв вже був рану. Він не перестав сумувати за ними, але випустив їх вже був із своїх плянів та мрій будучности. Своїм очам не вірив і поклавши руку Амрі на голову спитав єї дрожачим голосом:

— Амро, Амро, моя мати, Тирза, скажи менї, чи добре видять мої очи!

— Промов до них, велителю, промов до них! — відповіла она.

Він вже не видержав довше, лиш побіг до них з витягненими руками та відозвав ся:

— Мамо, мамо, Тирзо, я тут!

Они вчули єго і з окликом радости пустились до него — та нї, мати станула нараз, відступила ся і кликнула як колись давнїйше: Нечисті, нечисті!

Не з навички але зі страху так она кликнула, а той страх був виразом матїрної любови. Хоч она на тїлї була вже здорова, але в єї одежи могли десь лишити ся зародки заразы. Він о тім не подумав, они були тут, він їх за кликав, а они відповіли. Хто-ж або що-ж мало би єго здержати від них? — В найблизшій вже хвили обняли ся так довго розлучені одно другого.

Коли проминула перша радість, сказала мати:

— В нашім щастю, дїтоньки, не будьмо

подушками були сховком для 65 котів, котрими стара панна себе окружила. Лише дуже мало людий могло похвалити ся, що бачили мешкане старої панни, она жила цілком відокремлено і не впускала до себе майже нікого. Але ті що були в її мешканю, стали оповідати чуда-дива о старій панні і її котах. І так як розповідали, стояло в першій і другій кошнаті кільканайцять низьких столиків, котрі стара панна накривала в полудне білими обрусиками і заставляла 65 тарельців, з котрих її любимці їли. Кождий кіт сидів на деревлянім пеньку вистеленім подушкою, кождий мав при столі своє означене місце, а на кождім тарельци було виписане імя кота, котрий з него їв. При столиках сиділо по чотири коти, їх обслугувала стара панна, а як оповідали наочні сьвідки, коти поводили ся при їді дуже чемно. О їду дбала тота котяча матїр незвичайно і її любимцям не сьміло нічого бракувати. Кождого дня перед полуднем ходила до міста і купувала там за 2 зр. волового мяса, а один хлопець з поблизької молочарні приносив денно по 14 літрів молока. Той хлопець належав також до тих немногих, котрим був дозволений вступ до мешканя старої панни. Раз навіть позволила она єму оглянути спальню своїх котів. Они спали в тих таємничих шістьох кошах, а коші були так поділені, що кождий спав окремо. Очевидно що в середині було всьо вистелене подушками. Спати ішли коти на даний знак і котяча матїр аж тоді клала ся в постіль, як пересьвідчила ся, що її любимці всї уложили ся. Як она любила ті звірята, видко з того, що коли перед кількома тиждинями здохло їй два коти, она уложила їх в скляну скриночку на мягкій подушці і часто цілими годинами пересиджувала коло неї задумана. — Вкінци сприкрило ся господареви і сусїдам терпіти довше в камениці котячу матїр і їй виповіджено мешкане, а що она не хотіла добровільно з него уступити, то викинено її силою. В часї того нового перепровадження здох їй один кіт. То так її діймило, що она рішила покинути Відень і винаймила собі на селї цїлий дім з огородом, де має мешкати від 1 мая.

Всячина.

— **Погода в цьвітни.** Сей місяць зазначив ся взагалї студению і слотою, а в декотрих сторонах ще й цікавими дуже рідкими з'явищами. У нас була переважно слота і студінь. В декотрих сторонах як н. пр. в Надвірнянщині упав послїдними днями великий сніг. В околици Віденя ще в марті розпочала ся весна, дерева пустили листє, а звичайні весняні цьвіти тепер вже відцвитають. Незвичайну вимку зробили каштани. Як звістно, каштани дуже чутливі на студінь і тепло; коли тепла осінь, то они цвитуть і пізною осенню. Отже в марті сего року почали они були вже розвивати ся і листкові пупінки зачали були розрастати ся; тимчасом настала студінь і спинила дальший ріст так, що коли вже другі дерева вкрили ся листєм, каштани стоять все ще без листя як би серед зими. Друга незвичайна річ була та, що у Відни і его околици падав снїг при 8 степенях теплоти. Розуміє ся, що стопив ся, заким ще долетів на землю. З метеорольоґічної обсерваториї у Відни доносять тепер, що ріжниця в напорі воздуха зачинає вирівнувати ся і длятого можна сподївати ся, що в найблизших днях захмарене зменшить ся і настане теплїйша пора.

— **Найбільші рожі в Европі.** В огородничім заведеню Верле'го у Фрайбурзї знаходить ся рожа, котра займає 82 квадратових метрів простору. Пень її має в обемі 30 центиметрів, отже єсть так грубий, як нога у рослого чоловіка повисше кістки. Дві її головні галузи, котрі розходять ся на право і ліво, мають в обемі по 24 центиметрів. Корона дерева єсть на 26 метрів довга і має 132 бічних галузий, та 3533 галузок. Минувшого місяця обчислено на тій рожи всї пупінки цьвітні і показало ся, що єсть їх не менше лиш 12.096. На декотрих галузках єсть аж по 16 пупінків цьвітних; 740 галузок має по три, 960 галузок має по 4, а 888 галузок по пять пупінків. Можна собі погадати, як буде виглядати со рожеве дерево, коли на ним розцвите ся хоч би лиш половина рож! Шість тисячів розцвилих рож на однім дереві— то вже єсть що видїти. Що-до цьвітів, то перерисшає сю рожу хиба рожа в огороді маринарки в Тульони, т. зв. рожа Банксия, котра цвите від цьвітня до мая, а котру вкриває нераз до 50.000 розцвилих рож нараз. Пень сеї рожі має при земли 80 центиметрів в обемі, а галузе її вкриває мур на 25 метрів широкий і 6 метрів високий. Сїй рожи єсть вже 83 літ. Сю рожу перевисшає знов віком рожа, що росте під церквою в Гільдесгаймі. Кажуть, що її засаджено там ще в 815 р., отже їй було би тепер 1081 літ; однакож дехто каже, що она не старша, як 300 літ. Пень її єсть при земли всего лиш 5 центиметрів грубий в обемі, отже не грубший як палець, але мимо того її галузе розходить ся по мурі церкви на 6 метрів високо, а 7 метрів широко.

— **Торговля жабачими удками.** Жабачі удка уважають ся у Франциї за найбільший присмак і в Парижи з'їдають їх велике множество. Але то цікаве, що той присмак спроваджують по найбільшій части із заграниці, іменно з околиць Оверсляґ, в голяндскій провинциї Зеляnд, де єсть богато охаб і калюж, в котрих плодить ся безчисленне множество жаб. Там відбувають ся формальні польованя на жаби і в одній громаді ловлять на день по тисяч до півтора тисяча жаб; їх ловлять таки руками або палицями, в котрих на кінци вбитий довгий цьвях, а на котрий їх вбивають. Жабам відрізують удка, здоймають з них шкірки, звязують разом і що 12 пар силать разом на тоненькі лїсочки. Більшу скількість пакують зараз в коші між лїд і продають торговельникам, котрі висилають їх до міста Ґенту в Бельґії до гуртівника, а той висилає їх до Парижа. Буває нераз так, що одного дня висилають і по 20.000 пар жабачих удок. Жаболов дістає від торговельника за кождих сто пар удок по 20 до 25 крейцарів, а вправні жаболови заробляють на день по півтора до двох риньских.

— **Мода не знає міри нї милосердия!** Теперішна дамска мода дала нагоду до слїдуючого дотепного поученя, як робити моду. Мода, кажуть, не знає міри: возьми материї на дві суккнї та уший з них рукави, а відтак: возьми материї на один рукав та уший з неї сукню— от і буде мода! Але бо, на материї самій ще не конець; мода вимагає ще й нишої жертви. До недавна ще европейські дами вдоволяли ся лиш тим, що обтикали собі капелюх поодинокими перами; пізнїйше забаглось їм вже цїлих крил, зразу одного, а відтак двох, аж наконець і того вже їм стало за мало та забагли таки цїлих пташків, котрими украшають тепер не лиш капелюхи, але й сукнї. Множество найкрасших, найдрібнїйших пташків гине в наших часах з ласки немилосердної моди. Такі пташки в теплих краях, як колїбрі, що суть справдїшним чудом природи, і котрі не сходять з дива нікому, хто їх перший раз побачить, готові тепер зовсїм вигинути з ласки моди. А можна то легко собі подумати, коли зважить ся, що для окраси европейских дам спроваджують тепер що року до Анґлиї і Франциї більше як півтора мілїона тих і їм подібних пташків. В послїднім сезонї спроваджено до самої Франциї мілїон цїлих колїбрів! Для того то добре зробили розумнїйші женщини в Нїмеччинї, котрі звязали ся в товариство і видали відозву, в котрій взивають других із свого роду, щоби мали милосердие та покинули моду, котра для пустої марноти відбирає житє найневиннїйшим сотворіням і готова незадовго винищити найкрасші пташки на сьвітї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 27 цьвітня. Єго Вел. Цїсар має завтра виїхати дс Будапешту на відкрите виставии і побуде там може дві неділї, а відтак верне до Віденя. Єї Вел. Цїсарева приїде до Будапешту дня 29 цьвітня, а верне до Віденя дня 7 мая.

Париж 27 цьвітня. Саріен зрік ся утворення кабінету. Президент Фор має завізвати єго знову до того.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

невдячні, зачнім нове житє з повним подяки признанєм для того, що нам єго дарував.

Они припали на колїна — Амра і собі за їх приміром — і як би псалом радости понеслась молитва вельми ущасливленої вдовиці. Тирза говорила за нею молитву слово в слово, та й Бен Гур, але не з таким спокоєм ума і не з безусловною вірою, бо коли підняли ся, сказав він.

— В Назареті, мамо, де він проживає, називають єго сином теслї. Хто він?

— Она глянула щиро на него і відповіла єму, як відповіла Назаретянинови:

— Месия!

— Звідки-ж у него така сила?

— Того можемо здогадати ся по тім, на що він її уживає. Хиба-ж він зробив коли що иншого, як лише то, що добре.

— Нї!

— То й доказом, що єго сила від Бога походить.

Не так то легко зречи ся відразу тих надій, які мало ся роками, а хоч Бен Гур признавав в дусї, що для Месиї всї марности сьвіта не мають ніякого значіня, то все-таки ображена честилюбивість була уперта і не хотїла піддати ся. Подібно як теперішні люди так і він мірив своєю мірою Христа, а тимчасом було би безконечно лїпше, коли-б ми себе мірили мірою Христовою.

Мати згадала собі зараз на обовязки житя.

— Що-ж нам почати, сину? — спитала она. — Де нам подїти ся?

Бен Ґурови пригадали ся обовязки супротив своєї родини і аж тепер побачив він, як зовсїм без слїду щезла з них недуга. Як у Наемана, коли він вийшов із води, було і у них тїло делїкатне як у маленької дитини. Він взяв свій плащ і вкрив ним Тирзу, а усьміхаючись сказав:

— Возьми єго! Коли давнїйше ображало ся око чужого чоловіка тобою, то нехай оно тепер тебе не ображає.

Коли здоймив плащ із себе, показав ся меч у него з боку.

— Чи то війна настала? — спитала мати зажурена.

— Нї!

— А чого-ж ти узброєний?

— Може буде потреба боронити Назаретянина.

— Він же має ворогів? Хто они?

— На жаль, мамо, не лиш самі Римляни!

— Хиба-ж він не Ізраїлит і не мирний чоловік?

— Нема такого другого на сьвітї, але після погляду рабінів та законоучителїв він допустив ся великого злочину.

— Якогось злочину?

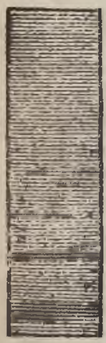
— В єго очах необрізаний значить тілько, що й найсовістнїйший жид. Він проповідує нову науку.

Мати пішла мовчки в тїнь під скалу. Хоч і як Бен Гур рад був завести свою родину до дому, а все-таки сказав їм, що треба конче держати ся приписаного в таких случаях закона. Відтак закликав Араба і казав єму завести конї до брами коло Вефтезди і там на него ждати. Відтак пустились всї разом через гору згіршення, бо хотїв їх привести бодай близше міста. Женщини вертали тепер вже зовсїм инакше; ішли борзо і легко, та дійшли незадовго до нової печери коло могили Абсалона, недалеко потока Кідрон. Печера призначена на гріб, була порожна і женщини пішли до неї, а Бен Гур пішов чим скорше прилагодити все, чого вимагало їх теперішнє положенє.

По якімсь часї вернув назад і над горішним Кідроном трохи дальше на всхід від королївских гробів розложив два намети, котрі уладив як найвигіднїйше. Завів туди матїр і сестру, щоби они там аж доти позіставали, доки оглядач сьвященик не виставить їм сьвідоцтва, що они зовсїм здорові.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

Е. Патрах
в Стрию.

Сталеві плиткі ткацкі для ткачів, до 25 ґанґів — за кождий ґанґ 6 кр., висше 25 ґанґів по 5 кр. кождий ґанґ. Плити достарчають ся після цти. Найслабша нитка не прірве ся. **Плити ті заощаджують 6 разів часу а 4 рази роботу.** 50

Е. Патрах в Стрию.

Інсерати

(„оповіщеня приватні"), як для „Народної Часописи" так також для „Ґазети Львівскої" принимає лиш „Бюро дневників" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Склад насїня
М. Волїньского
і Т. Качиньского
у Львові

площа Марияцка ч. 3

поручає:

найсьвіжійші і найлучшого рода

Бураки пастевні по 18, 16 і 14 зр. за 50 кільо.

Мішанину трав по 35, 30 і 25 зр. за 50 кільо.

також **всякі инші насїня рільні, яриниі, і цьвітні**, піддані під оцїнку краєвої Стациї Рільничо-ботанїчної в Дублянах. 49

Цїнники на кожде жаданє gratis і franco.

Бюро оголошень і дневників
приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальных.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жаданє висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.